

Η ἑμὴν βοήθεια

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

3498

five' a 200 exemplaires

AKAΔHMIA

AOHNΩN

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

157772

DR1

Η ΕΥΜΟΡΦΗ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

ΠΟΙΗΜΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΔΡΙΜΥΤΙΚΟΥ

ἐξ Ἀποκορόνων τῆς Κρήτης

ΕΚΔΟΘΕΝ

ἐπιμελεία καὶ δαπάνη

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΛΕΓΓΡΑΝΔΙΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

« Ἐρωτά, πᾶντ' ὅν ποιεῖ! »

ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΠΑΡΑ Τῷ ΕΚΔΟΤῇ Α. ΛΕΓΓΡΑΝΔΙῷ

ἐν ὁδῷ τοῦ Προαστείου Ἀγ. Διονυσίου, 139

1869

Ἐς ὁμοιασες τοῦ τρυγωνιοῦ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνη
Ἐποῦχασε τὸ ταῖρί του καὶ πλιὸ νερὸ δὲν πίνει !

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Πρό τινων μηνῶν, ἐν φιλολογικῷ παλαιῶν βιβλίων κυνηγίῳ, εὔρον τὸν « Ὁρσαυρὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς καὶ τῆς Φραγκικῆς γλώσσας » τοῦ Σωμαθέρα, Καπουκίνου, ὃν ἐξέδωκεν ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1709 ἔτος, Ὡμᾶς τις, Καπουκίνος καὶ αὐτὸς, « ἀγκαλὰ ἀνάξιος », καὶ συγγραφεὺς σχεδιάσματος Γραμματικῆς νεοελληνικῆς. Τὸ δὲ Λεξικὸν τοῦτο πάλαι ἀποτελοῦσε μέρος τῆς ἰδιαίτης βιβλιοθήκης τοῦ σωματοῦ συμπολίτου μας, Πέτρου Δανιήλως Ὑεττίου, τοῦ ὁποίου τὴν τε ὑπογραφὴν καὶ τὸ οἰκίστημον φέρει. Πλουτίζεται δὲ πολλαῖς καὶ ἰδιόχειροις τοῦ περιωνύμου Ἐπισκόπου σημειώσεσιν ὑπάρχας δ' εἰς τῶν ἐπιφανεστέρων ἀνδρῶν τοῦ αἵωνος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', θεολόγος, φιλόσοφος, εὖστοχος τῶν Λατίνων μελοποιῶν μιμητῆς, ποιητῆς δ' ἑλληνικὸς οὐχὶ τῶν χαμαιπετῶν (1), καὶ φίλος τοῦ

(1) Περὶ τούτου τεκμήριον ἀσμένως ἐπισυνάπτομεν τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα εἰς ἑαυτόν·

« Κᾶδμος ὅπασσε πάτραν, Μοῦσαι δέ με παῖδ' ἀτίταλλον,

Ἐτέιος Κρονίων δῶκεν ἐπωνυμίην·

Ἐν μυχίοις πραπίδεσσι καθέζετο Φοῖβος ἀνάσσων,

Οὐδὲν ὅλως κατ' ἐμοῦ ἴσχυεν ἔχθρα τυχῆς.

Ἐν δὲ κυλινδομένου πηλώδει συρφετῷ αἴης

Νοῦν δεινὸς θεόθεν οὐρανοῦ εἴλκεν ἔρωσ! »

(Ἐκ τῆς Παρισ. ἐκδ. τῶν τοῦ Ὑεττίου 1729

παρὰ Φραγκίσκου Διδότῳ.)

σφοῦ Μεναγίου, ὅστις, ἐν στίχοις πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνο-
μένοις, ἔλεγε ·

« Μέγα θαῦμα τῶν αἰοδῶν,

« Χαρίτων θάλος, ὦ Γεττε ! κ. τ. λ. »

ὁ Ὑέτιος, πολλῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν ἐγκρατὴς, εἶχε
σπουδάσει καὶ τὴν καθομιλουμένην τῶν Ἑλλήνων διάλεκ-
τον. Τὰ δ' ἐν λόγῳ σχόλια ἐκ διαφόρων συγγραμμάτων
ἀπλῇ φράσει συντεθέντων ἐρανισθεὶς, πολλάκις ὀλίγα τινα
λέγει περὶ τοῦ ὕφους αὐτῶν. Τοῦτο δὲ συνέβη καὶ περὶ
τῆς « Βοσκοπούλας » τόνδε τὸν τρόπον · « *Carmen illud
mirā quādam suavitate refertum, gemmam et ocel-
lum Græcæ vulgaris poeseos quis esse neget ? hujus
enim nitida comptaue facillimè labitur oratio. Casus autem legendo infelicis Βοσκοπούλας vix potui
temperare à lacrymis quam præsertim scirem non
fictitiam, ut sæpe solet, sed contrā veracissimam
esse poematis materiam. Insuper auctor opus suum
tanto dicendi ditavit artificio, totaque repositibus as-
persit et illecebris ut aureolos clarissimi opificis
versus ὡσάν τριανταφυλλάκια στὸ περιβόλι τῶν Μουσῶν
esse declarem.* »

Ἐγὼ δ' εἶχον ἀποφασίσει νὰ μεταφράσω γαλλιστὶ τὸ
ποίημα τοῦτο, ἀλλὰ τὰ ἐξῆς λόγια περιφήμου τινὸς Κριτι-
κοῦ ἀπὸ τῆς ιδέας ταύτης μὲ ἀπέτρεψαν · « *Pastores in
suā rusticitate tam jucundos si quis è Græciæ flo-
rentibus viretis aliò traducat, tūm eos aut amabili
simplicitate spoliatos in rusticantes amasios con-
vertat nimis comptos aut argutos, aut sordidos
hirsutosque caprimulgos efficiat.* »

• Περὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς Βοσκοπούλας Νικολάου Δριμυ-
τικοῦ οὐδὲν ἄλλο γνωρίζομεν, εἰμὴ ὅτι αὐτὸς οὗτος ἐν τέλει
τοῦ ποιήματός του λέγει περὶ ἑαυτοῦ.

• Φαίνεται ὅτι ὁ ἐν τῇ Βοσκοπούλᾳ περιγραφόμενος ἔρως
καὶ ἡ παρὰφροσύνη τοῦ δυστιχοῦς Βοσκοῦ ἀληθῶς συνέβη-

σαν. Τὸ δὲ ῥωμαντικὸν τοῦτο ἐπεισόδιον συνταράξαν τὴν νῆσον Κρήτην ἐγένετο ὑπόθεσις πολλῶν ποιημάτων, ὡς λέγει ἐν τέλει ὁ Δριμυτικὸς, θεωρῶν ὡραιώτερον πάντων τὸ ἐδικόν του. Μὴ γνωρίζοντες οὐδὲν ἕτερον τῶν τοιούτων περὶ Βοσκοπούλας ποιημάτων, δὲν δυνάμεθα ἐν μέτρῳ συγκρίσεως ν' ἀποφανθῶμεν περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ὄντως ὡραίου στιχοιργήματος τοῦ Δριμυτικοῦ. » (Ἐπιστ. τοῦ Κ. Σάθου πρ. ἡμῶς.)

Ἡ πρώτη τοῦ ποιηματίου τούτου ἔκδοσις ἐγένετο ἐν Βενετίᾳ, κατὰ τὸ 1627 ἔτος.

Περαίνων δὲ τὸ προοίμιον τοῦτο, πρέπει νὰ ἐκφράσω τὰς ἐγκαρδίους εὐχαριστήσεις μου πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις πολυμαθέστατον μεσαιωνοδίφην φίλον μου Κ. Κωνσταντῖνον Σάθαν, ὅστις μετὰ τοσούτου ζήλου καὶ ἐπιμελείας ἀντέγραψε καὶ ἔπεμψε μοι τὸ ποίημα τῆς Βοσκοπούλας.

Ἐγγραφον ἐν Παρίσις, τῇ 8 Αὐγούστου 1869.

ΛΕΥΚΙΟΣ ΛΕΥΚΑΝΑΙΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Η ΕΥΜΟΡΦΗ
ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Εἰς σέ μεγάλην ἐξοριὰ, σ' ἓνα λαγκάδι,
Μιὰν ταχυνὴν ἐπῆγα στὸ κοπάδι,
Σὲ δένδρη, σὲ λειβάδια, σὲ ποτάμια,
Σὲ δροσερὰ καὶ τρυφερὰ καλάμια.
Μέσα στὰ δένδρη κεῖνα τ' ἀνθισμένα,
Ποῦ βόσκαν τὰ λαφάρια τὰ καυμένα,
Στὴν γῆν τῇ δροσερῇ, στὰ χορτάκια,
Ποῦ γλυκοκοιλαδοῦσαν τὰ πουλάκια.
Πανόργια λυγρὰ, πανόργια κόρη,
Ὡσὰν καλὴ καρδιά, καὶ ὥσαιν στα θώρη.
Ἐβλεπε κάποια πρόβατα δικαίως,
Κ' ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιον ἡ εὐμορφιά της.
Ξανθάσαν τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς της,
Καμάρι καὶ στολ' ἦτον τὸ κορμί της.
Κι' ἡ φορεσιὰ ποῦ φόρειεν, ἦτον ἄσπρη,
Κ' ἔλαμπε σὰν τὸν Οὐρανὸν μετ' ἄστρον.
Στρέφομαι καὶ θεωῶτην μὲ στὰ μάτια,
Καὶ ῥάγη ἡ καρδιά μου τριὰ κομμάτια.
Διατὶ ἔρωτες εἶχαν, καὶ τοξεύγαν,
Καὶ νὰ μὲ σαγιτεύσουν ἐγυρεύγαν.
Καὶ ὥς μ' εἶδασιν οἱ ἔρωτες κοντάτους,
Μὲ προθυμίαν ἀπλῶσαν στ' ἄρματά τους.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Καὶ πιάνουσι σαγίταις καὶ βερτώνια,
Γιὰ νὰ μοῦ δώσουν κρίσιν τὴν αἰώνια.
Καὶ στὴν καρδιά μου ἡ σαγίτα τῆς μὲ σώνει,
Εἶπα καὶ τὸ κορμί μου δὲν γλυτώνει.
Τὸ φῶς μου, καὶ τὰ μάτια ἐθαμνωθῆκα,
Καὶ σὲ καῦμὸν ἀρίθμητον ἐμπῆκα.
Ὅμπρὸς στὴν βρύσιν πέφτω λιγωμένος,
Κ' ἡ Κόρη ἐθάρρει, κ' εἰμ' ἀποθαμμένος.
Λέγει τῶν ὀμματιῶν μου τὰ παιγνίδια,
Ἐθανατῶσαν τὸν Βοσκὸν αἰφνίδια.
Ἔρχεται πρὸς ἐμένα, καὶ γνωρίζει,
Πῶς εἶμαι λιγωμένος, καὶ ἀρχίζει.
Νὰ πέρνη ὡσὰν καλὴ καρδιά καὶ ἀέρα,
Ἡ πλουμιστὴ μου, καὶ ἀσπρὴ περιστέρα.
Πιάνει, μοῦ νερὸ ἀπὸ τὴν βρύσι,
Κ' ἔρχεται πρὸς ἐμένα νὰ τὸ χύσῃ.
Ραίνει, καὶ λαντοῦρ τὰ πρόσωπόν μου,
Λογιάζοντας πῶς νᾶναι γιатρικόν μου.
Τὸ πρόσωπόν μου ξαναραίνει πάλιν,
Γιὰ νὰ μὲ συνηφέρῃ ἀπὸ τὴν ζάλην.
Μὲ τὸ νερὸν ἐκεῖνο μοῦ φανίσθη,
Τὸ πῶς ὁ λογισμός μου ἐξεζαλίσθη.
Κὶ ἀπὸ τὴν γῆν ἐμάζωξε γιὰ μένα,
Βότανα καὶ λουλούδια μυρισμένα.
Τὰ λούλουδα καὶ τ' ἄνθη μυρίζαν τόσα,
Νεκρὸν ἀπὸ τὸν ἄδην μ' ἐσηκῶσα.
Σ' ἔγνοια πολλὴν ἐμπῆκα, πῶς ν' ἀρχίσω,
Καὶ σύντα τρόπον νὰ τὴν φχαριστήσω.

Στὸ σπλάγχχνος τὸ πολὺ, στὴν καλωσύνην,
Ὅπουδὲιξε σ' ἐμέ τὴν ὥραν κείνην.
Λέγω της, σύντα τρόπον νὰ γυρέψω,
Τὸ σπλάγχχνος τὸ πολὺ νὰ σ' ἀντιμέψω;
Καὶ πῶς νὰ δειάσω τοῦτο τὸ γομάρι,
Ἀνέγνωρος νὰ μὴν φανῶ στὴν χάριν;
Τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς μου κί ἂν σοῦ δώσω,
Δὲν ἤμπορῶ τὸ χρέος μου νὰ πληρώσω.
Οὐδὲ τὴν καλωσύνην σου τὴν τόση,
Ὁ λόγος δὲν μπορεῖ νὰ φανερώση.
Ἀπηλογαῖται τότε τὸ Κοράσο,
Λέγει μου, τὸ κορμί σου ἐπ' αὐτὸ δάσο,
Εὐρέθηκε σὲ κίνδυνον περίσσο.
Καὶ θέλεις νὰ τὸ δῶ, νὰ μὴν βοηθήσω;
Πόῃς, ἄνθρωπε μου, τὸ θέλε παίνεση,
Καὶ ποιὸς Θεὸς μου τόχε συγχωρεση;
Ποιὰ λυγερὴ δὲν μ' εἶχε κατακρήνη,
Ἄσπλαγχνη νὰ φανῶ τὴν ὥρα κείνη;
Κ' ἡ πέτραις μου τὸ θέλασι γογγύση,
Μὲ δίχως πληρωμὴ νὰ σ' εἶχ' ἀφήση.
Ὡς κ' ἡ σκιά μου μ' ἤθελε μισήση,
Ἄν δὲν ἤθελα κάμῃ δίκια κρίσι.
Ἄσπλαγχνη καὶ κακὴ μ' ἤθελαν κράζῃ,
Ὅλοι μικροὶ μεγάλοι μ' ἀτιμάζῃ.
Τὰ πρόβατά μου ἤθελασι μὲ φύγη,
Κί οὐδ' ἄνθρωπος ποτὲ μ' ἤθελε σμίγη.
Δὲν ἦτον μπορετὸν καὶ ἄλλοιῶς νὰ κάμω,
Κάλλιχ νὰ βαλθῇ ἤθελα στὴν ἄμμο.

*

Μὲ ἴδρωτα, μὲ κόπο νὰ μετρήσω,
Παρὰ τέτατον Βοσκὸν νὰ μὴν βοηθήσω.
Κ' εἰς φρόνιμος Βοσκὸς, σ' εὐμορφα κάλλη,
Εὐρέθηκε σὲ παιδομὴ μεγάλη.
Κ' ἤμουνε κρατημένη νὰ βοηθήσω,
Καὶ πῶς νὰ βάλω, νὰ τὸν ἀναστήσω.
Μ' ἀπὸ τὴν φχαριστιὰ Βοσκὲ τὴν τόσην.
Ὅπου μιλεῖς, καὶ δίδεις μου τὴν γνῶσιν.
Σ' ἀγάπη περισσὴ βαλμένην μ' ἔχεις,
Κ' εἰ τὰ θελήματά σου νὰ κατέχης.
Καὶ μετ' ἐμὲ δὲν ἦν τὰ λογικά μου,
Νὰ πάγω νὰ κλουθῶ τὰ πρόβατά μου,
Μ' ἄγω χαρὰ νὰ στέκω στὸ λειβάδι,
Συντροφισμένοι νὰ μεσθῶν ὁμάδι.
Μ' ἀφ' ἧς καθεὶς ἐναὶ νὰ λογιάσῃ,
Πόσῃν χαρὰν ἐπῆρα καὶ στὰ δάση.
Μιλῶντας τοὺς καὶ μὲς μου καὶ τὰ πάθη,
Κὶ ἡ συνοδιά μου στὰ πιθύμουν ν᾿ ἄρθη.
Σὰν τὶ χαράτον τότες ἡ δική μου,
Καὶ τί δροσιὰν, ὅπουχε τὸ κορμί μου;
Ἄλλος Βοσκὸς στὸν Κόσμον δὲν ἐχάρη,
Οὐδὲ κ' εἰς τὸ γιὰλὸ χαίρεται ψάρι.
Λέγω της, τὰ γλυκὰ σου καὶ ὠμορφα μάτια,
Ἐκαμν τὴν καρδιάν μου τριὰ κορμιάτια.
Κ' εἶναι βαρὺ τινὰς νὰ τὸ πιστεύσῃ,
Μαχαῖρι ὅπου λαβώσῃ, νὰ γιαιτρεύσῃ.
Μ' ἂν ἦτον μπορετὸ ξετελειωμένον,
Νὰ γένη τὸ μισθόσου τ' ἀρχισμένον.

Νὰ τῷθελε μαντέψη ἡ ὠμορφία σου,
Ἀπόψε νὰ κοιμήθηκα κοντά σου.
Διατὶ μακρ' ἀπὸ δῶνζι ἡ κατοικιά μου,
Π' ἀρμέγα καθ' ἀργὰ τὰ πρόβατά μου.
Καὶ δὲν μπορούμε ἀπόψε κεῖ νὰ πᾶμε,
Μ' ἄς πέσωμεν ἐπὰ στὰ χόρτα χάμαι.
Γλυκὰ μ' ἀπηλογᾶται τὸ Κοράσο,
Λόγια γιὰ νὰ χαρῶ, ν' ἀναγαλλιᾶσω.
Γλυκὰ καὶ ζαχαρένια ἀπηλογήθη,
Κ' εἰς ἐκεῖνο ποῦ τῆς εἶπα, μ' ἀποκρίθη.
Λέγει τὸ φῶς τῆς μέρας λιγостаίνει,
Κὶ ὁ ἥλιος ἄγουρέ μου θε νὰ παίγνη.
Τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι μᾶς σιμῶνει,
Κ' ἡ κρουάδα τοῦ δάσου μᾶς πλακώνει.
Μὲ λειψύλα μου λειπόν, νὰ πᾶ νὰ βροῦμε,
Ἐπὰ κοντὰ τὸ σπήλιον γὰ ἐμποῦμε.
Νὰ φᾶς, νὰ πιῆς, καὶ νὰ καλοκαρδίσης,
Καὶ στρῶμα φτωχικὸν γιὰ νὰ κουμπίσης.
Καὶ θέλομε χαρῇ, καὶ ξεφαντώσῃ,
Μὲ τραγούδια, μὲ ψωμί, καὶ μὲ τὴ βρωσί.
Καὶ ἄς εἶναι μοναχότου τὸ κοπάδι,
Καὶ ἄς βόσκεται κὶ αὐτὸ εἰς τὸ λειβάδι.
Κὶ ἄς εἶναι τὸ κοπάδι μοναχόν του,
Κὶ χαίρεται κὶ αὐτὸ διὰ τὸν βοσκόν του.
Τὰ πρόβατα καὶ πῖλοιπα δικά σου,
Ἄς εἶναι πὰ κοντὰ στὰ πρόβατά σου.
Μὲ πλήσια προθυμιά κ' οἱ δυὸ κινοῦμε,
Τὸ σπήλιον ἐσπουδάσαμεν νὰ βροῦμε.

Τὰ χέρια ἐνὸς τ' ἄλλουμας ἐκρατοῦμεν,
 Καὶ μὲ χαρὰ τὴν στράτα πορπατοῦμεν.
 Τὴ στράτα πορπατοῦμεν σπερβολάκι,
 Βρίσκω βαγιά καὶ κόφτω ἓνα κλαδάκι.
 Κάνω γοργὸ πιτήδειο δακτυλίδι,
 Καὶ δίδω τ' αὐτηνῆς, καὶ μένα αὐτήνη δίδει.
 Μὲ τὰ παιγνίδια ἐπαιχάναμε τὴ στράτα,
 Τὰ δένδρη ἦτον λούλουδα γεμάτα.
 Τὰ κάλλη τῆς ἀφέντρας μου ἐπλουμοῦσαν,
 Ἐπέφτασιν οἱ ἄνθοι καὶ περιχοῦσαν.
 Ἐλαμπεν Οὐρανὸς τ' ἄστρον γεμάτος,
 Κι' ὁ ἄνεμος ἐφύσα ὁ θρόσάτος.
 ὄντες στὸ σπήλιο σφώταμεν αἰγνίδια,
 Μὲ γέλοια, μὲ χαράς, καὶ μὲ παιγνίδια.
 Στὴν μιὰ μερὰ τοῦ σπήλιου εἶχε χλωπένην,
 Φωτιά ἀπὸ τὴν ἡμέραν φύλαμμένην.
 Σπουδάζει καὶ τὴν ἄφτει τὸ Κοράσο,
 Μὲ ξύλα ποῦ βαστοῦσ' ἀπὸ τὸ δάσο.
 Στοῦ σκουτελιῦ τὸν πάτο εἶχε λυχνάρι,
 Ἦτονε μιὰ χαρὰ, κ' ἓνα καμάρι.
 Ἡ πλουμιστὴ καὶ ἄσπρη περιστέρα,
 Ὅσῃχεν ἐδεκεῖ, χαρὰ τοῦ φέρα.
 Ἐστράφηκα στὸ σπήλιο καὶ συντήρου,
 Τὴν ὡμορφίαν, ὅποῦχε γύρου, γύρου.
 Καὶ ἀπόζω εἶχε σὰν περιπλοκάδι,
 Ὅπου τὸ περιπλέξαμεν ὁμάδι.
 Ἀπόζω μὲ μυρτιαῖς, μὲ ῥοσμαρίνους,
 Μὲ γουδούρους, μὲ βιόλαις, καὶ μὲ κρίνους.

Τὸ εἶχε τὸ Κοράσσο στολισμένο,
 Καὶ μύριζε τὸ σπήλιο τὸ καῦμένο.
 Πιδέξια καὶ πιτήδεια ἦσαν βαλμένα,
 Ποῦ στέκα καὶ συντήρουν ἓνα ἓνα.
 Καὶ μέσα μου ξενίζουμουν τὴν τόσσην,
 Διάρμωσιν καὶ πάστραν, καὶ τὴν γυνῶσιν.
 Εὐμορφα καὶ πιδέξια ἦσαν βαλμένα.
 Ἦσαν τὰ τζουκάλια κρεμασμένα.
 Κ' ἓνα χαλκωματάκι εἶχε κοντά της,
 Π' ἄρμεγε καθ' ἄργα τὰ πρόβατά της.
 Ἀπάνω σ' ὅλα βλέπω ἓνα κλινάρι,
 Ποῦτονε μιὰ χαρὰ, καὶ ἓνα κινῶρι.
 Φτωχάκι, μὰ στρωμένο ἦσαν πιτήδεια,
 Ὅ γιὰ καλαῖς καρδιαῖς, καὶ γιὰ παινίδια.
 Πρωτὴν ἀδελφὸς ἔχεις, γῆ κρη,
 Καὶ ποῖον ἔχει τὸ σπήλιον νοικοκύρη;
 Γιατ' εἶδα μία μαχαίρα κινισμένην,
 Καὶ μὲ λουρὶ κεινὸύριο κρεμασμένην.
 Λέγει μου κύρην ἔχω γεροντάκι.
 Καὶ ἀπὸ τὰ ψὲς ἐπῆγε στὸ χραάκι.
 Νὰ κόψη πέτρα, γιὰ νὰ κτίσῃ μάντρα,
 Καὶ μ' ἄφηκεν ὡς βλέπεις δίχως ἄνδρα.
 Δὲν ἔρχεται ὡς τὴν ἄλλην ἐβδομάδα,
 Κ' ἔγω τζημέραις τούταις μοναξάδα.
 Εἰγῶμαι πὰ στὸ σπήλιον νὰ κατέχῃς,
 Ἐγνοῖα καμμιά δι' ἄνθρωπον μὴν ἔχῃς.
 Εἰγὼ ἀδελφούς δὲν ἔχω, οὐδὲ μάννα,
 Εἶναι καιρὸς πολὺς ποῦ ἀποθάνῃ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Ἐγῶμαι μὲ τὸν κύρην μου οἱ δύο μας,
Τοῦτο τὸ σπήλιον εἶναι ἐδικό μας.
Πιάνει ψωμί, τυρὶ, χλωρὴ μαλάκα,
Κρύον ἀρνὶ ὄφτὸ, ἀπάνω εἰς πλάκα.
Ὅπουχε διὰ τραπέζι, καὶ ὀρδινιάζει,
Καὶ μὲ σπουδὴ γιὰ δεῖπνον λογαριάζει.
Εἶχε καὶ ξιδοτὸ κρασί δαμάκι,
Σ' ἓνα μικρὸ καὶ πλουμιστὸ φλασκάκι.
Καὶ συγκερνᾷ με κρυὸ νερὸ, καὶ πίνει,
Κὶ ἀπέκει με καλεῖ, καὶ μένα δίνει.
Μὰ λέγω της, Κυρὰ κρασί δὲν πίνω,
Δὲν τρώγω ἀπὸ τὸ κρυὸν ἐκεῖνο.
Ἄν δὲν θέλει μαντέψῃ ἡ συμφορὰ σου,
Νᾶναι μὲ τὸ φίλιν τὸ κάλεσμά σου.
Ὡς ἤκουσεν αὐτὰ, ἀγρίως νὰ σβύνη,
Ὡσάν τὸ φασκολλοῦλον ἐβόνη.
Τὰ δόντια της πληθύναν, καὶ φάνη,
Ὡσάν εἰς τὸ σκοτάδι πυροφάνη.
Τὰ μάτια χαμηλώνει, καὶ μιλεῖ μου,
Δὲν ἦτονε τὸ πρέπον, οὐδὲ τιμὴ μου,
Τέτοιας λογῆς ἀδιάντροπα νὰ μειδιάσω,
Μὰ σένα πρέπει νὰ καταδικάσω.
Ἐσὺ ἔχεις ἐξουσίαν, καὶ πῖε καὶ δός μου,
Καὶ τεληματικῶς, καὶ στανικῶς μου.
Καὶ πῖε ὅσο θές, καὶ ὅσο π' ὀρίζεις,
Γιατὶ ποτὲ μου ἄλλον δὲν θέλω νὰ γνωρίζεις.
Ἐπιαμεν μιὰ καὶ δυὸ, συγκερασμένο,
Ἦτονε τὸ πιετό μας τὸ καϋμένο.

Μὲ τὰ φιλιὰ στὸν δροσερὸν ἀέρα,
Καὶ μὲ τὸ πιάσαι ἐνὸς τ' ἄλλου τὴν χέρα.
Ὁ πρῶτος λόγος ὅπου λέγω τῆς κόρης,
Πολλὰ με κουρασμένους ἀπὸ τὰ ὄρη.
Κ' ἤθελα νὰ μοῦ ἔκανες τὴν χάρι,
Νὰ πηγαίναμε γοργῶς εἰς τὸ κλινάρι.
Προθυμερῶς σιμώνομεν στὴν κλίνη,
Θέτομεν ἀγκαλιασμένοι γῶ, καὶ κείνη.
Καὶ μὲ τὸ παῖξε, γέλασ' ἀρχηνίζει,
Ὅλη ἡ Ἀνατολὴ νὰ κοκκινίζει.
Κ' εἰς ὀλίγ' ὥραν βλέπομεν τὸν ἥλιο,
Καὶ ξάπλωνε τ' ἀκτῖνές του στὸ σπῆλιο.
Περιλαμπρῶς τὸν ἥλιον χαίρομεν,
Καὶ πᾶμε τὰ κοπάδια μας νὰ βοῦμεν.
Καὶ πάλιν τὸ βροχὸν στὸν ἴδιον τόπον,
Εὕρισκόμεσθαι μὲ πιδέξιον τρόπον.
Ὅπ' ἄνθρωπος δὲν ἤμπορεῖ νὰ το γνωρίσῃ,
Οὐδὲ ποσῶς νὰ μᾶς ὁμολογήσῃ.
Μᾶρθεν ἐκεῖν' ἡ ὥρα ἡ πικραμένη,
Τὸν γέροντα τὸν Κύρητ' ἄνημένει.
Καὶ λέγει μου ἀπὸ σπέρας ἡ Κυρά μου,
Ταχιά Βοσκέ νὰ σῆχ συντροφιά μου.
Τὸν κύρη μου ταχιά τὸν ἀνημένω,
Καὶ ἐκ τὸ σπῆλιον οὐδὲ ποσῶς εὐγαίνω.
Ἄμε καὶ σὺ στὴ μάνδρα τῇ δικήσου,
Καὶ μὲς τὸ μῆνα πάλαι μοῦ θυμήσου.
Ἐπὰ στὸν ἴδιον τόπον νὰ γυρίσῃς,
Οὐδὲ ποτέ σου μὴ μ' ἀλησμονήσῃς.

Διατὶ τότες ὁ Κύρης μου καὶ πάλι,
Δουλειὰν ἔχει ἐδεκεῖ νὰ κάμῃ κι ἄλλη.
Τὴν νύκτα κείνη θέτω πικραμένος,
Μὲ λογισμὸν μεγάλον ὁ καϋμένος.
Τὸν Θεὸν ἐπαρκαλῶ νὰ μ' ἀξιῶσῃ,
Νὰ μὴν βιασθῇ γοργῶς νὰ ξημερώσῃ.
Μὰ λέγω τζ' ἀχολῆς μου περιστέρας,
Πολλὰ βαραίνει πρὸς τὸ φῶς τζ' ἡμέρας.
Διατὶ παρὰ ποτὲ τοῦτο τὸ βράδυ,
Ἐβιάσθη νὰ μὴ μείνωμεν ὁμάδι.
Καὶ πρὸς τὸν Ἥλιον ποῦχα πάντα θάρρος,
Κλαίω μὲ παραπόνεσιν καὶ βάρος.
Ὡ Ἥλιε πολλὴ χαρὰ ποῦ φέρνεις,
Διὰ ποίαν ἀφορμὴν ἐμὲ τὴν τέρνεις;
Σπικνύομαι ἐγὼ πρῶτον ἀπὸ κείνη,
Κ' ἀφίνωτὴν καὶ κείτeto στὴν κλίνη.
Σιμώνω τῆς καὶ σκύπτω, καὶ φιλῶ τὴν,
Καὶ μ' ἀναστεναγμ' ἀποχαιρετῶ τὴν.
Γιὰ καὶ χαρὰ σ' ἀφίνω νὰ τὴν ἔχῃς,
Καὶ χάμῃ Πέρδικά μου νὰ κατέχῃς.
Κὶ ἂν ζήσω μὲ στὸ μῆνα ἔρχομαι πάλι,
Νὰυρῶ τ' ἀγγελικὰ, καὶ ὡμορφα κάλλη.
Στρέφεται καὶ θωρεῖμε, καὶ ἀρχηνίζει,
Τὸ ροιζικό της ν' ἀναθεματίζει.
Τὰ δακρυάτης ἀρχήνισαν καὶ τρέχαν,
Τὰ κοραλένια χεῖλῃ της ἐβρέχαν.
Ἀνάθεμά σε μοῦρὰ μου καϋμένη,
Ποῦ μοῦ τὴν εἶχες τούτῃ φυλαμμένη.

Ὡς ἦψα τὸ κερὶ, νὰ μοῦ τὸ σβύσης,
Σὲ μεγάλη σκοτάγρα νὰ μ' ἀφήσης.
Σηκώνεται, καὶ θεὸ νὰ παραγγεῖλῃ,
Καὶ τρέμασι τὰ ζαχαρένια χεῖλη.
Κὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα κάθε εἰς ἐγροῖκα,
Τὸ βάρος ὅπου εἶχε, καὶ τὴν πίκρα.
Καὶ λέγει μου, βοσκέ, ἄμε, ποῦ νάχης,
Καμάρι καὶ χαραῖς, ὅπου, κὶ ἂν λάχης,
Καὶ ὅπου κὶ ἂν εἶναι ὁ νοῦς μου εἰς τὰ ξένα,
Νὰ ζήσω, νὰ τελειώσω μετὰ σένα.
Τῆς ποθητῆς ποῦ σ' εἶχε σὰν τὸ φῶς της,
Καὶ διάλεξε νὰ σ' ἔχῃ σύντροφόν της.
Θυμήσου της, μὴ τὴν ξαλῆσαις,
Καὶ κάμε τὸ γοργὸν διὰ νὰ γυρίσῃς.
Ὅταν ἰδῇς τὸν Κόρακα ν' ἀσπρίσῃ,
Καὶ τὸν αὐγερινὸν ν' ἀποσπερίσῃ,
Κορμὶ δίχως ψυχὴ νὰ περπατήσῃ,
Τότε καὶ γὼ θέλω σ' ἀλῆσαις.
Πλειὰ γλίγωρα στὴ γῆ νὰ ζήσῃ ψάρι,
Κὶ ὁ Ἑρωτὰς νὰ χάσῃ τὸ δοξάρι.
Τὴν νύκτα δίχως ἄστρα, καὶ δροσοῦλα,
Παρὰ ν' ἀφήσω τέτοια Βοσκοποῦλα.
Μ' ἀπῆτις τοῦ φτωχοῦ εἶναι γραμμένο,
Νὰ περπατῶ ἀπ' ἐδῶ, μακρὰ νὰ πιαίνω,
Παραγγελιὰ σ' ἀφίνω νὰ θυμᾶσαι,
Καὶ πάντα ὁ νοῦς σου μετὰ μένα νᾶσαι.
Μὲ κλάμματα κ' ἐγὼ ἀπὸ κεῖ μισεύω,
Πάγω τὰ πρόβατά μου νὰ γυρεύω.

Καὶ ἀγάλια, ἀγάλια μάκρυνα τὸν τόπον,
Μὲ βάσανα, μὲ πίκραις, καὶ μὲ κόπον.
Μὰ πέρασεν ὁ μῆνας, κ' ἦλθ' ἡ ὥρα,
Νὰ πᾶ ν' αὐρῶ ἐκείνην τὴν πανόρα.
Μὰ θέλησεν ἡ μοῦρά μου τ' ἀζάπη,
Τὸ ροιζικό μου, κ' ἡ πολλήτ' ἡ ἀγάπη.
Ἐπεσ' ἀρρώστημένος στὸ κλινάρι,
Καὶ λίγεψέ μου ἡ δύναμις, κ' ἡ χάρι.
Καὶ πριχοῦ γιάνω, νὰ καλλιτερέσω,
Στράτα νὰ περπατήσω, πρὶν μπορέσω,
Ἐπέρασεν ὁ μῆνας πρὶν νὰ θέσω,
Καὶ διάβηκεν ὁ ἄλλος νὰ μπορέσω,
Νὰ περπατήσω νὰ σαλευθῶ,
Νὰ πᾶ νὰ τὴν εὐρῶ, νὰ τῆς μιλήσω.
Μὰ μὲσα τῇ δυνάμει μου ἐχρoαίκοι μου,
Μὲ δύναμιν δαμάκι τοῦ κορμιοῦ μου.
Μὲ προθυμιά κινῶ διὰ νὰ πάω,
Κρατῶντας τὸ ραβδάκι, νὰ κουμπάω.
Μεγάλον φόβον εἶχα καὶ περίσσο,
Καὶ δὲν ἤμπόρουν νὰ καλλιτερέσω.
Μονέπεσα, καὶ ῥάγη τὸ σπαθί μου,
Καὶ γιὰγυρα εἰς τὴν ἀποστροφὴν μου.
Κ' ἔσυρε τρεῖς φωναῖς, καὶ ξήπασέ με,
Ὅταν γλυκὰ κοιμούμουν ξύπνησέ με.
Κ' ἦρθαν κακὰ σκυλιὰ ὥσάν πνηγάρου,
Νὰ φάγουσι τ' ἀρνί μου τὸ πουλιάρι.
Ἐγροῖκουν ἀπὸ τὰ δάση της νὰ κλαίγῃ,
Ἡ καθαρένια βρύσι νὰ μοῦ λέγῃ.

Τὸ πῶς ἡ ἀρρώστια, κὶ ἡ ἄργητά μου,
Κάρβουνα θὲ νὰ βάλουν στὴν καρδιά μου.
Τὸ νήμενα νὰ μάθω, καὶ φοβοῦ μου,
Τὴν ὥρα κείνη ἐγεμίσετο ὁ νοῦς μου.
Καὶ δὲν ἤμπόρουν νὰ καλοκαρδίσω,
Οὐδὲ νὰ ἰδῶ, οὐδὲ ν' ἀναντρατίσω.
Φτάνω, θωρῶ τὸ σπῆλιον ἀραχνιασμένο,
Μὲ βοῦρκα, μὲ πηλὰ ναμουρδομένο.
Ἀλλοιᾶς λογῆς μὲ δέκτη τὸ καῦμένο,
Παρὰ ποῦ μ' εἶχε πρῶτα μαθημένο.
Σ' ἐνοῦ βουνοῦ κορφῇ, σ' ἓνα χαράκι,
Ξανοίγω καὶ θωρῶ ἓνα γεροντάκι,
Κ' ἔβλεπε κάποια πρόβατα ὁ καῦμένος,
Ἀδύναμος, καὶ μαυροσφρεμένος.
Σταυρίζω, καὶ φωνάζω, χαίρετά τον,
Καὶ γιὰ τὴν Βοσκοπούλαν ἐρωτώ τον.
Μὲ φόβον, καὶ μὲ τρόμον τοῦ ἐπγαύμουν,
Καὶ τὰ δὲν ἤθελα ἀκούειν, ἐφουκρούμουν.
Γροικῶ τὸν Γέρον μπρὸς, κὶ ἀναστενάζει,
Τὸ ροιζικὸ τῆς μοίρας του ἀτιμάζει.
Καὶ κλαίωντας μοῦ λέγει, ἡ πεθυμιά σου,
Ἀπόθανε, δὲν εἶν πλέα κοντά σου.
Δὲ αὐτήνη ποῦ ῥωτᾷς, ἦτον παιδί μου,
Θάρρος μου τοῦ φτωχοῦ, καὶ ἀπαντοχὴ μου.
Μὰ ὁ Χάρος τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ μπρὸς μου,
Καὶ θάμπωσε τὰ μάτια, καὶ τὸ φῶς μου.
Καλόκαρδον ἦτον πάντα, καὶ χαρά μου,
Ἀνάπαψις πολλή στὰ γερατιά μου.

Μὰ ὁ λογισμὸς ὅπουχε πᾶσα βράδυ,
Παράκαιρα τὴν ἔβαλε στὸν ἄδη.
Ὀλημερνὶς, κὶ ὀληνυχτὶς νὰ κλαίγῃ,
Χίλια κακὰ τῆς μοίρας της νὰ λέγῃ.
Σὰν τὸ κερὶ ἀνάλει ὄντα ν' ἄφτῃ,
Ὡς τε ποῦ διάβῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ θάφτῃ.
Ποτὲ τὴν νύκτα δὲν ἐθώρειεν ὕπνο,
Οὐδ' ἔτρωγε τὸ γιῶμα, οὐδὲ τὸ δεῖπνο,
Ἐδίωχεν ἀπ' ὀμπρὸς της τὸ κοπάδι,
Ποῦ τῷχε συντροφιά κ' ἦσαν ὁμάδι.
Πολλαῖς φοραῖς στὸν ὕπνοτ' ἐξυπνᾶτο,
Μοναχότης ἐμίλειε, καὶ διηγᾶτο.
Κὶ ὥρα στὴ μιὰ μεριά, καὶ ἄλλῃ νὰ πιάσῃ,
Ἐνα καλὸ, Βοσκό, ποῦχε στὰ δάση.
Ἐξυπνοῦν τῆνε τότε, καὶ ἐλεγάτης,
Ἦντα πολλὰ βαρεῖα τὰ ὄνειρά της.
Κηντάνε τὰ διηγᾶται, καὶ τὰ λέγει,
Καὶ πάραυτας ἀρχήνιζε νὰ κλαίγῃ.
Κύρη μεγάλον ἄδικο μοῦ κάμνεις,
Νὰ μὲ ξυπνᾷς, καὶ νὰ μ' ἀναθηθάνῃς.
Στὴν χαρὰν ὅπου βλέπω στ' ὄνειρόν μου,
Τὸν πολυγαπημένον τὸν Βοσκόν μου.
Τὰ νιάμερά της ἦταν ὀψὲς Υἱέ μου,
Τὴν ὥρα ποῦ ξεψύχα ἐμίλησέ μου.
Παραγγελιὰ μ' ἀφῆκε πᾶ στὰ δάση,
Ἐνας καλὸς Βοσκὸς θέλει περάσῃ.
Μελαχροινὸς, λυγρὸς καὶ γελασιάρης,
Νέος, καὶ μαυρομάτης, διοματάρης.

Καὶ θέλει σὲ ῥωτήσῃ, ὁ γιὰ νὰ μάθῃ.

Γιὰ κείνη ποῦ ἀπέθανε, καὶ χάθη.

Καὶ νὰ τοῦ πῆς, πῶς εἶν' ἀποθαμένη,

Μὰ δὲν τοῦ λησμονᾷ ποτὲ ἡ καυμένη.

Καὶ ἄς τὴν λυπηθῇ, καὶ ἄς τὴν κλάψῃ,

Τὰ ῥοῦχά του γιὰ λόγου της νὰ βάψῃ.

Τὴν ἀφορμὴν τοῦ πέ, πῶς τὴν ἐχάσε,

Ὡς ἂν εἶδεν ἡμέραις καὶ περάσε.

Ζημιὸ ἀλησμώνησέ την τὴν καυμένη,

Γιὰ κεῖνο ἐθανατώθη πικραμένη.

Καὶ ἀπὸ τὰ σουσούμια ἐκεῖνος εἶσαι.

Καὶ κλαίγει σε ἡ καρδιά μου, καὶ πονεῖ σε.

Γιατὶ ἤθελα παιδιὰ μου νὰ σὰς κάμω,

Κ' εἶχα με μιλημένα δια τὸν γάμο.

Καὶ κλαίγει σ' ἡ καρδιά μου, καὶ θρηνᾷτο.

Σὰν ἄκουσα τέτοιας λογῆς μαντάτο,

Οὐδ' ἔβλεπα, οὐδ' ἄκουα, οὐδὲ θώρουν,

Στὰ πόδια μου νὰ στέκω δὲν ἠμπόρουν.

Καὶ ἀρχήνισα τὴν μοῖρά μου νὰ βρίζω,

Τὸ ῥοιζικόν μου ν' ἀναθεματίζω.

Τὸν ἔρωτα τὸν ψεύτην ν' ἀτιμᾶζω,

Καὶ πλεῖο γιὰ τὴν ζωὴν μου δὲν λογιᾶζω.

Κύρη, γονὴ, νὰ ζήσης ἀφεντάκη,

Μὴ βαρεθῇς τὴν στράτα καμποσάκι,

Νὰ πᾶμε στὸ μνημοῦρι τῆς Κυρᾶς μου,

Νὰ κάμω κεῖ τὸν πόθον τῆς καρδιάς μου.

Σὲ σπῆλιο σκοτεινὸ νὰ κατοικήσω,

Ποτὲ παραγοριὰ νὰ μὴν γροικῆσω.

Μὰ πάντα μοναχός μου νὰ γυρίζω,
Οὐδὲ νὰ δῶ, οὐδὲ ν' ἀναντρανίζω.
Δίχως γαμπὰν, ξυπόλυτος νὰ πιαίνω,
Στόπον ἀγκαθερόν καὶ χιονισμένο.
Νὰ μὲ θωροῦν γυμνὸν καὶ ἀναμαλιάρη,
Κὶ ὅλοι νὰ μὲ κρατοῦσι δαιμονιάρη.
Γιὰ σφάγμα, καὶ γιὰ πάθη τὰ δικά μου,
Ἐβαλα εἰς τὸν ἄδην τὴν Κυρά μου.
Νάχα τὴν φτάξῃ ζωντανὴν νὰ μάθῃ,
Τὴν ἀβρώστιά, καὶ τὰ πολλὰ μου πάθη.
Τώρα θωρῶ, καὶ ἀλήθεια μ' ἀπαρνήθῃς,
Στὸ ῥαχνιασμένον στρῶμα ποῦ κοιμήθῃς.
Καὶ δὲν μπορῶ φτωχὸς νὰ σὲ ξυπνήσω,
Νὰ μοῦ συντύχῃς, καὶ νὰ σοῦ μιλήσω.
Μάτια, ἀφόντ' ἐχάσατε τὸ φῶς σας,
Πλειὸ λυγερὴ μηδὲν ἰδὼτ' ὀμπρὸς σας.
Καὶ ποιά παρηγορία θέλει μπορέσῃ,
Ἀλάφρωσιν στοὺς πόνους μου νὰ θέσῃ;
Φίλους καὶ συγγενεῖς θέλω μισήσῃ,
Δὲν θέλω νὰ σφαγῶ, μὰ θέλω ζήσῃ.
Γιὰ ν' ἄχω πόνους, πίκραις καὶ λακτάραις,
Καθημερνούς καὶ μούους, καὶ λιγομάραις.
Μὰ θε νὰ ζῶ, καὶ θε νὰ παραδέρνω,
Χίλιαις φοραῖς τὴν ὥρα νὰ ἀποθαίνω.
Τὰ ὄρη, τὰ χαράκια νὰ μὲ φᾶσι,
Καὶ νᾶν ἡ κατοικιά μου μὲ στὰ δάση.
Μέρα νύκτα νὰ κλαίω, νὰ θρηνοῦμαι,
Τὰ πάθη μου στὰ ὄρη νὰ διηγοῦμαι.

Νὰ κάνω τὰ θεριά νὰ μ' ἀκλουθοῦσι,
Νὰ κλαίουں μετὰ μένα νὰ πονοῦσι.
Φλογέρα νὰ μὴν παίζω, οὐδὲ φιαμπόλι,
Σ' λειβάδι νὰ μὴν μπῶ, οὐδ' εἰς περβόλι.
Τὰ πρόβατά μου πλέο νὰ μὴν ἀρμέζω,
Μὰ νὰ περνῶ κακὸν καιρὸν, καὶ ἀδέξιο.
Τὸ προβατάκι τ' ἄσπρο τὸ πολιάρι,
Ὅπουχε τῆς Κυρᾶς ἀμπουλιάρι.
Ἐκεῖνο μόνον νάχω μετὰ μένα,
Νὰ πηγαίνωμε τὰ δύο συντροφιασμένα.
Νὰ κλαίγῃ αὐτὸ τ' ἄρνι, καὶ γὼ τὴν Κόρη,
Νὰ περπατοῦμε τὰ Βουνά, τὰ ὄρη.
Στὴν ἀγκαλιά μου νὰ τ' ἀποκοιμίζω,
Τὸ ροιζικόν μου τὸ κακὸ νὰ βρίζω.
Καὶ ὄντα βροντᾷ, καὶ ἀστραπὴ, καὶ χιονίζει,
Κανεὶς Βοσκὸς στὰ ὄρη δὲν γυρίζει.
Τότες ἐγὼ στὰ βουνά, καὶ εἰς στὰ ὄρη,
Νὰ κλαίγω αὐτήνῃν τὴν πανόργια Κόρη.
Κι ὅταν ὁ ἥλιος καίῃ πέτραις, καὶ ξύλα,
Ὅλοι σιμώνουν στοῦ δενδροῦ τὰ φύλλα.
Τότε πάγει ὁ Βοσκὸς, δροσιὰ γυρεύει,
Καὶ γὼ νᾶμαι στὸν ἥλιον, νὰ μὲ καίγῃ.
Νὰ μὴν εὐγῇ Βοσκὸς ἀπὸ τὸ σπῆλιον,
Τὰ νέφη νὰ σκεπάσουσι τὸν ἥλιον.
Καὶ νὰ φυγοῦν τὰ χόρτα στὸ λειβάδι,
Καὶ ἀπὸ τὴν μάνδρα νὰ μὴν βγῇ κοπάδι.
Οὐδὲ πουλὶ στὸ δάσος μὴν πετάξῃ,
Τὴν αὐγὴ πετεινὸς νὰ μὴ φωνάξῃ.

Τ' ἀηδονάκι πλειὸ μὴν κοιλαδῆσῃ,
Καὶ Ἀετὸς ἄς τυφλωθῇ, μὴν κυνηγήσῃ.
Τὴν νύκτα μὴ προβάλῃ τὸ Φεγγάρι,
Εἰς τὸ γιालὸ νὰ μὴν βρεθῇ πλειὸ ψάρι.
Κὶ ἄς ἀποφρύξουν βρύσαις καὶ ποτάμια,
Κὶ ἄς ξεραθοῦν τὰ τρυφερὰ καλάμια.
Καὶ ὥς ἐδῶ τελειώνει ἡ Βοσκοποῦλα,
Ἱστορία τῆς, καμώματά τῆς οὔλα.
Καὶ ἂν εὔρεθοῦν ἄλλαις πολλαῖς γραμμέναις,
Ἄς ξεύρῃ κάθε εἰς, πῶς εἶν σφαλμέναις.
Μόνον αὐτὴ πῶς εἶναι ἡ καλλιωτέρα,
Ἀπ' ὅσαις κὶ ἂν βρεθοῦν τὴν σήμερον ἡμέρα.
Ἐτ' ἀπὸ μὲ τὸν Ἀποκορώνιτην,
Νικόλαον Δριμυτικὸν ἀπὸ τὴν Κρήτην.
Διαλεγμένη μὲ περισσὸν κόπον,
Καὶ τυπωμένη εἰς Βενετίας τὸν τόπον.
Γιὰ πᾶσαν ἓνα ποῦ θελεῖ νὰ μάθῃ,
Νὰ φύγῃ τ' ἔρωτας, καὶ σαρκὸς τὰ πάθη.
Γιατὶ ἀπ' αὐτὴν ἤμπορεῖ νὰ βγάλῃ,
Ρόδον σὰν ἀπ' ἀγκάθι, καὶ νὰ πάρῃ.
Ξόμπλι τῆς πολλαπικραμένης,
Καὶ τέλος Βοσκοπούλας τῆς καυμένης.
Εἰς τοὺς χιλίους ἑξακοσίους κ' εἰκοστῇ ἐβδόμῃ
Τὸ τέλος ἔλαβεν ἡ ἐδική μου γνώμη.
Ἄν διαβάζοντας τινὰς δὲν ἤθελε παινέσῃ,
Τοῦτο μόνον δεόμαι τὸ νὰ μὲ συγχωρήσῃ.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023295

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ